

Будинок

УМЕНЕ Є ФАТАЛЬНА вада.

Хочеться думати, що така є у всіх. Принаймні мені легше від самої думки про це, коли я пишу й вибудовую героїнь та героїв навколо цієї саморуйнівної риси. Усе, що з ними відбувається, я прив'язую до певної характеристики: того, що вони навчилися робити, щоб захистити себе, але чого тепер не можуть відпустити, навіть коли ці навички перестають їм служити.

Можливо, наприклад, у вас не було контролю над своїм життям у дитинстві. Отже, щоб уникнути розчарувань, ви навчилися ніколи не запитувати себе, чого вам насправді хочеться. І довгий час вас усе влаштовувало. Тільки зараз, зрозумівши, що не отримали те, що, можливо, хотіли, але не знали про це, ви женете по шосе в кризомобілі, що мчить

вас до пункту середнього віку з повною валізою готівки та чоловіком на ім'я Стен у багажнику.

Можливо, ваша фатальна вада в тому, що ви не вмикаєте поворотників.

А може, як і я, ви — безнадійний романтик. Ви просто не можете перестати розповідати собі історію. Історію про власне життя, під акомпанемент мелодраматичного саундтреку та золотавого світла, що пронизує вікна автівки.

Це почалося, коли мені було дванадцять. Батьки всадили мене на диван розповісти новини. Мамі тоді поставили перший діагноз — підозрілі клітини в лівій груді. Вона сказала не хвилюватися стільки разів, що, здавалося, мене покарають, якщо вона спіймає мене на цьому. Моя смішлива оптимістична мама звикла діяти, а не думати й тривожитися, але я бачила, що вона нажахана. І я, завмерши тоді на дивані, була нажахана теж, не знаючи, як хоч щось сказати і не зробити при цьому гірше.

Але потім батько — великий книголюб і домосід — зробив дещо несподіване. Він встав, схопив нас із мамою за руки й сказав: «Знаєте, що нам треба, щоб прогнати ці погані передчуття? Потанцювати!».

У нашому передмісті не було клубів, лише посередній стейкхаус із вечірнім кавер-гуртом по п'ятницях, але мама просяла так, ніби тато щойно запропонував узяти приватний літак до Копакабани.

Вона вдягла маслянисто-жовту сукню й металеві сережки, які мерехтіли з кожним рухом. Тато замовив їм двадцятирічний скотч, а мені — безалкогольний «Ширлі Темпл», і ми втрюх, сміючись і спотикаючись, кружляли й витанцьовували, поки не запаморочилося в голові. Ми реготали так, що мало не падали, а мій славнозвісно стриманий батько підспівував «Brown

Eyed Girl» Вена Моррісона, немов і не бачачи, як на нас витріщаються всі довкола.

А потім, знесилені, ми попадали в таксі й поїхали додому в тиші. Мама з татом міцно трималися за руки між сидіннями, а я притулилася головою до вікна і, дивлячись, як вуличні ліхтарі мерехтять по склу, подумала: «Усе буде добре. У нас завжди все буде добре».

І тієї миті я зрозуміла: коли світ здається темним і страшним, любов може змусити танцювати; сміх може трохи полегшити біль; краса може пробити дірки у броні страху. Тоді я вирішила: моє життя буде сповнене їх трюх. Не тільки для мене, але й для мами, і для всіх навколо.

У моєму житті буде мета. Буде краса. Буде світло свічок, і на тлі гратиме «Fleetwood Mac».

Річ у тому, що я почала розповідати собі прекрасну історію про своє життя, про долю та про те, як усе складається, і до двадцяти восьми років моя історія була ідеальною.

Ідеальні (без раку) батьки, які дзвонили кілька разів на тиждень, хмільні від вина чи товариства одне одного. Ідеальний (спонтанно романтичний, багатомовний, під два метри заввишки) хлопець, який працював у «швидкій» та знав, як приготувати *coq au vin*, або ж півня у вині. Ідеальна квартира в стилі «пошарпаний шик» у Квінсі. Ідеальна робота — писати для видавництва «Сенді Лоу Букс» любовні романи, натхненні ідеальними батьками та ідеальним хлопцем.

Ідеальне життя.

Але це була тільки історія. І коли з'явилася зяюча сюжетна діра, крізь неї все полізло назовні. Історії саме так і влаштовані.

Тепер, у свої двадцять дев'ять, я, бідна, нещасна, напівбездомна і дуже самотня, під'їжджала до чудесного будинку

на озері, від самого існування якого мене нудило. Грандіозна романтизація власного життя перестала служити мені, а от моя фатальна вада їхала зі мною на передньому сидінні пом'ятої «Kia Soul», оповідаючи все в процесі:

«Дженьюері Ендрюс дивилася у вікно машини на розбурхане озеро, що билосся об темний берег. Вона намагалася переконати себе, що приїзд сюди не був помилкою».

Безумовно, він був помилкою, але кращих варіантів не існувало. Коли в кишнях свище вітер, від безкоштовного житла не відмовляєшся.

Я припаркувалася на вулиці та втупилася у фасад великого котеджу, у переливчасті шиби вікон та казковий ганок, патлаті чуби пісколюбу, що танцювали під теплим вітерцем.

Я звірила адресу в GPS-навігаторі з написаною від руки, що висіла на ключах від будинку. Все правильно, це він.

На мить я застигла. Здавалося, мене швидше вб'є смертоносний астероїд, ніж я змушу себе зайти в цей дім. Тоді я глибоко вдихнула й таки вилізла з машини, ледве випхавши з заднього сидіння переповнену валізу й коробку з пляшками джину.

Відкинувши з очей пасмо темного волосся, я глянула на волошково-голубу черепицю та білосніжне оздоблення. *«Просто вдаї, що зняла хату на Airbnb».*

Одразу в голові майнув уявний опис: *«Котедж із трьома спальнями й трьома ванними кімнатами на березі озера, повен шарму й доказів того, що твій батько був козлом, а твоє життя — брехнею».*

Я піднялася по сходинках, врізаних у трав'янистий схил пагорба, і кров шугонула у вуха, наче крізь пожежні шланги, а жижки затрусилася в очікуванні моменту, коли розверзеться пекло і в мене з-під ніг висмикнуть світ.

«Уже висмикнули. Торік. І ти ж не вмерла тоді. Значить, і зараз не вмреш».

На ганку кожне відчуття в тілі посилювалося. Поколювання на обличчі, спазм у животі, рясний піт на шиї. Я обперла коробку з джином об стегно і встромила ключ у замок. Була слабка надія, що він заclinить. Що все це виявиться реально продуманим розіграшем, який тато вчудив перед смертю.

Або ще краще — що він не помер. Що от-от вистрибне з куца й закричить: «Повірила! Ти ж не думала, що я справді міг вести подвійне життя? Ти ж не могла подумати, що в мене був ще один дім і ще якась жінка, крім твоєї матері?».

Ключ плавно повернувся. Двері гойдалися всередину.

У будинку було тихо.

Мене всю пронизало болем. Такий біль я відчувала принаймні раз на день відтоді, як мама зателефонувала, розповіла про інсульт і я почула, як вона крізь схлипування вимовляє ті слова. «Його не стало, Джені».

«Нема тата». Нема тут, з тобою. І нема ніде. А тоді інший біль, як прокручування ножа в рані: «Того батька, якого ти знала, все одно не існувало».

У мене насправді його ніколи й не було. Як не було ексхлопця Жака з його *cod au vin*.

Це була всього-на-всього історія, яку я розповідала собі. Відтепер — або страшна правда, або нічого. Набравшись сміливості, я зайшла всередину.

Перша думка була, що правда не така вже й страшна. Татове любовне гніздечко мало відкрите планування: вітальня переходила в старомодну кухню, викладену блакитними кахлями, із затишним куточком-їдальнею, а великі вікна виходили просто на терасу з темних дощок.

Якби в цьому місці хазяйнувала мама, усе було б сумішшю кремових, заспокійливо нейтральних тонів. Богемна кімната, в яку я зайшла, була б доречніша в нащій із Жаком старій квартирі, ніж у моїх батьків. Я відчула напад нудоти, уявляючи тата тут, серед цих речей, яких мама ніколи б не вибрала. Цей простий стіл, розписаний вручну, темні дерев'яні книжкові полиці, продавлений диван, завалений пістрявенькими подушками.

Жодних ознак того батька, якого я знала.

У кишені задзвонив телефон, і я поставила коробку на гранітну стільницю, щоб відповісти на дзвінок.

— Алло? — голос мій пролунав слабенько і хрипко.

— Ну що? — відразу озвалися на тому кінці. — Там є секс-підземелля?

— Шаді? — здогадалась я. Я поклала телефон між вухом і плечем, відкручуючи ковпачок з пляшки джину, і ковтнула для хоробрості.

— Чесно кажучи, мене турбує те, що я єдина можу по-дзвонити тобі з таким запитанням, — сказала Шаді.

— Ти єдина, хто знає про Любовне гніздечко, — завважила я.

— Не єдина, — уперлася Шаді.

Формально це так. Я дізналася про таємний будинок батька на його похороні торік, а мама знала про нього набагато довше.

— Гаразд, — сказала я. — Ти єдина, кому я розповіла про це. Але не поспішай. Я тільки-но дійшла.

— Буквально? — Шаді важко дихала, а це означало, що вона йшла на зміну в ресторан. У нас дуже різні графіки, тому найчастіше ми зідзвонювалися саме так.

— Метафорично, — відповіла я. — Звісно, якщо буквально, то я тут уже десять хвилин, але поки відчуваю, що скоро дійду до краю.

— Як мудро, — дражнила Шаді. — Як глибоко.

— Цить, — сказала я. — Я хочу все як слід роздивитися.

— Перевір, чи є там секс-підземелля! — поспіхом кинула Шаді, наче я збиралася вимкнутися.

Я тримала телефон біля вуха і, затамувавши подих та стримуючи шалений галоп серця, оглядала друге життя мого батька.

І ось, коли я майже переконала себе, що тато ну ніяк не міг проводити тут час, я помітила дещо в рамці на стіні. Вирізка зі списку бестселерів «New York Times» трирічної давності — таку саму він повісив над каміном удома. Онде я, номер п'ятнадцять, унизу. А отам, за три місця переді мною, за дурною іронією долі, був мій суперник з коледжу, Гас (хоча тепер він відгукувався на Огастус, тому що Серйозна Людина), і його популярний дебютний роман «Одкровення». Він пробув у списку п'ять тижнів (не те щоб я рахувала (а я рахувала)).

— Ну? — нагадала про себе Шаді. — Що думаєш?

Я обернулася, і в очі впав килимок з мандалою над диваном.

— Змушена задуматися, чи не курив тато траву, — я повернулася до вікон, які були практично навпроти сусідських: таку ваду в дизайні мама ніколи б не прогледіла.

Але це був не її будинок, і я чітко бачила книжкові полиці від підлоги до стелі в кабінеті сусідів.

— О господи, то, може, там траву вирощували, а не віддавалися любовним утіхам! — Шаді тішилася своїм здогадом. — Треба було прочитати листа, Дженьюері. Це все непорозуміння. Тато лишив тобі сімейний бізнес. А Та Жінка — усього лиш його ділова партнерка, а не коханка.